

CASSANDRA CLARE

Stad van Gevallen Engelen

KRONIEKEN VAN DE ONDERWERELD
DEEL 4

Vertaald uit het Engels door Elsbeth Witt

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Voor Josh
*Sommes-nous les deux livres
d'un même ouvrage?*

DEEL I

Vernietigende engelen

*Er zijn ziekten die in de duisternis lopen;
en er zijn vernietigende engelen, die gewikkeld in de
gordijnen van onstoffelijkheid en een zwijgzame aard
vliegen;
we kunnen ze niet zien, maar we voelen hun kracht,
en zinken onder hun zwaard.*

Jeremy Taylor, *A Funeral Sermon*

I

De meester

‘Alleen koffie, alsjeblieft.’

De serveerster trok haar getekende wenkbrauwen op. ‘Wil je niets eten?’ vroeg ze met een zwaar accent en een teleurgestelde blik op haar gezicht.

Simon Lewis kon het haar niet kwalijk nemen. Ze hoopte waarschijnlijk op een hoge fooi en bij een kop koffie zou ze die niet krijgen. Maar het was niet zijn schuld dat vampiers niet aten. Soms bestelde hij in restaurants toch iets te eten, om zo normaal mogelijk over te komen. Maar het was dinsdagavond laat en hij was praktisch de enige gast in Veselka, dus hij vond het de moeite niet waard. ‘Alleen koffie.’

De serveerster haalde haar schouders op, pakte zijn geplastificeerde menukaart en liep naar de bar om zijn bestelling door te geven. Simon leunde achterover tegen de harde plastic stoel en keek om zich heen. Veselka was een restaurantje op de hoek van Ninth Street en Second Avenue. Het was een van zijn favoriete tentjes in de Lower East Side. Het was een oud eethuisje vol zwart-witte muurschilderingen. Zolang je elk halfuur een kop koffie bestelde, lieten ze je er de hele dag zitten. Het was ook het restaurant waar ze ooit zijn favoriete vegetarische *pierogi* en borsjtsj serveerden, maar die tijd was voorbij.

Het was half oktober en ze hadden hun halloweenversieringen al uitgesteld. Er hing een wankel bord met BORSJTJSJ OF IK SCHIET! en er stond een kartonnen vampier, die Graaf Blintzula

heette. Ooit hadden Simon en Clary de kitscherige versieringen hilarisch gevonden, maar Simon vond de graaf met zijn lange hoektanden en zwarte cape nu niet zo grappig meer.

Hij keek uit het raam. Het was een frisse avond en de wind blies de blaadjes als confetti over Second Avenue. Er liep een meisje op straat. Een meisje in een strakke trenchcoat met lang zwart haar dat wapperde in de wind. De mensen draaiden zich om toen ze langsliep. Simon had vroeger ook naar dat soort meisjes omgekeken. Hij had zich altijd afgevraagd waar ze naartoe gingen en met wie ze een afspraak hadden. Niet met jongens zoals hij, dat was een ding dat zeker was.

Alleen had dit meisje wel een afspraak met hem. De bel rinkelde toen de deur van het restaurant openging en Isabelle Lightwood naar binnen stapte. Ze glimlachte toen ze Simon zag. Ze liep naar hem toe, deed haar jas uit en hing hem over de achterkant van de stoel voordat ze ging zitten. Onder de jas had ze iets aan wat Clary een 'typische Isabelle-outfit' zou noemen: een kort, strak fluwelen jurkje, netkousen en laarzen. In haar linkerlaars zat een mes. Simon wist dat hij de enige was die dit kon zien, maar toch keek iedereen in het restaurant naar haar toen ze ging zitten en haar haar naar achteren wierp. Wat ze ook aanhad, Isabelle trok altijd alle aandacht naar zich toe.

Mooie Isabelle Lightwood. Toen Simon haar voor het eerst ontmoette, was hij ervan uitgegaan dat ze geen tijd zou hebben voor een jongen als hij. Daar had hij min of meer gelijk in gehad. Isabelle viel op jongens die haar ouders niet goedkeurden en in haar wereld betekende dat benedenlingen: elfen, weerwolven en vampiers. Dat ze elkaar nu al twee maanden regelmatig zagen, verbaasde hem, zelfs al waren hun afspraken meestal kort en op late tijdstippen, zoals nu. En hij vroeg zich ook af of ze elkaar zouden zien als hij geen vampier was geworden en als zijn hele leven niet was veranderd.

Ze stopte een haarlok achter haar oor en schonk hem een stralende glimlach. 'Je ziet er goed uit.'

Simon keek naar zichzelf in de weerspiegeling van het raam. Isabelle had een grote invloed gehad op de veranderingen in zijn uiterlijk de laatste tijd. Ze had hem gedwongen zijn capuchontruien weg te gooien en een leren jas te dragen. Zijn sportschoenen had hij ingeruild voor designerlaarzen die driehonderd dollar kostten. Hij droeg nog steeds T-shirts met grappige teksten – EXISTENTIALISTS DO IT POINTLESSLY stond er op het shirt dat hij nu aanhad – maar er zaten geen gaten meer in zijn spijkerbroeken. Ook had hij zijn haar laten groeien. Het viel nu bijna over zijn ogen en bedekte zijn voorhoofd. Maar dat was meer uit noodzaak dan dat het Isabelles invloed was geweest.

Clary pestte hem met zijn nieuwe uiterlijk. Maar Clary vond eigenlijk alles aan zijn liefdesleven hilarisch. Ze vond het ongelooflijk dat hij iets had met Isabelle. Ze vond het ook ongelooflijk dat hij tegelijkertijd iets met Maia Roberts had, een vriendin van hen die toevallig een weerwolf was. En ze kon het al helemaal niet geloven dat hij hun nog niets over elkaar had verteld.

Simon wist niet meer precies hoe het zo was gekomen. Maia kwam vaak bij hem langs om op zijn Xbox te spelen. In het verlaten politiebureau waar de weerwolfroedel woonde, hadden ze er geen. En toen ze voor de derde of de vierde keer langskwam, had ze voordat ze wegging voorovergebogen en hem gezoend. Hij had het fijn gevonden. Daarna had hij Clary gebeld om te vragen of hij dit aan Isabelle moest vertellen. 'Zorg eerst dat je erachter komt wat jij en Isabelle nou precies hebben,' zei ze. 'Daarna vertel je het.'

Dit was niet echt een goed advies geweest. Het was nu al meer dan een maand geleden en hij wist nog steeds niet wat hij nou precies had met Isabelle, dus hij had haar ook niets verteld over Maia. En hoe meer tijd er voorbijging, hoe moeilijker hij het vond om er iets over te zeggen. Tot nu toe was het geen probleem geweest. Isabelle en Maia waren niet echt bevriend en ze zagen elkaar nooit. Helaas ging dat binnenkort wel ge-

beuren. Clary's moeder en haar oude vriend Luke gingen over een paar weken trouwen en Isabelle en Maia waren allebei uitgenodigd voor de bruiloft, een vooruitzicht dat Simon angst-aanjagender vond dan achternagezeten worden door een boze menigte vampierjagers.

'Zo,' zei Isabelle, die hem uit zijn dagdroom haalde. 'Waarom hier en niet Taki's? Daar serveren ze je bloed.'

Simon schrok van haar luide stem. Isabelle was allesbehalve subtiel. Gelukkig leek niemand te luisteren, zelfs de serveerster niet, die een kop koffie voor Simons neus zette en wegliep zonder Isabelles bestelling op te nemen.

'Ik vind het leuk hier,' zei hij. 'Clary en ik kwamen hier altijd toen ze tekencursussen deed bij Tisch. Ze hebben geweldige borsjtsj en blini's – dat is bietensoep en een soort zoete pannenkoekjes – en ze zijn de hele nacht open.'

Isabelle lette niet op wat hij zei. Ze staaarde langs hem heen. 'Wat is dát?'

Simon volgde haar blik. 'Dat is Graaf Blintzula.'

'Graaf Blintzula?'

Simon haalde zijn schouders op. 'Het is een halloweenver-siering. Graaf Blintzula is voor kinderen. Net als Graaf Tel van Sesamstraat.' Hij grijnsde toen hij zag dat ze hem niet snapte. 'Je weet wel. Hij leert kinderen tellen.'

Isabelle schudde haar hoofd. 'Is er een tv-programma waar-in een vampier kinderen leert tellen?'

'Als je het zou zien, zou je het snappen,' mompelde Simon.

'Mythologisch gezien is het wel logisch,' zei Isabelle, die overschakelde op haar prekerige schaduwjagerstoontje. 'Er zijn legenden dat vampiers geobsedeerd zijn door tellen. Als je een handje rijst op de grond gooit, moeten ze tellen hoeveel korrels het zijn. Het is niet waar, natuurlijk, net zomin als dat verhaal over knoflook. En vampiers zouden gewoon niets met kinderen te maken moeten hebben. Vampiers zijn angst-aanjagend.'

‘Dank je,’ zei Simon. ‘Het is een grap, Isabelle. Hij heet Graaf Tel. Hij houdt van tellen. Snap je?’ ‘Wat heeft Graaf Tel vandaag gegeten, kinderen? Eén koekje, twee koekjes, drie koekjes...’

Er trok een koude luchtstroom door het restaurant toen er een nieuwe klant binnenkwam. Isabelle rilde en pakte haar zwarte zijden sjaal. ‘Dat is toch niet realistisch?’

‘Wat zou je dan willen?’ ‘Wat heeft Graaf Tel vandaag gegeten, kinderen? Eén weerloze dorpeling, twee weerloze dorpelingen, drie weerloze dorpelingen...’

‘Ssst.’ Isabelle sloeg de sjaal om haar nek en leunde voorover. Ze legde haar hand op Simons pols. Haar grote, donkere ogen kwamen ineens tot leven, zoals dat gebeurde als ze demonen achternazat of als ze dacht aan demonen. ‘Kijk. Daar.’

Simon volgde haar blik. Er stonden twee mannen bij de glazen kast met gebak: taarten met dikke lagen glazuur, borden met allerlei koekjes en koffiebroodjes met room. De mannen zagen er niet uit alsof ze interesse hadden in het eten. Ze waren allebei klein en zo uitgemergeld dat hun jukbeenderen als messen uit hun kleurloze gezichten staken. Ze hadden allebei grijs haar en lichtgrijze ogen en ze droegen leikleurige jassen die helemaal tot aan de grond kwamen.

‘Kun je zien wat dat zijn?’ vroeg Isabelle.

Simon kneep zijn ogen samen. Ze staarden allebei terug. Hun wimperloze ogen leken lege gaten. ‘Ze zien eruit als boosaardige tuinkabouters.’

‘Het zijn menselijke onderdanen,’ siste Isabelle. ‘Ze zijn eigendom van een vampier.’

‘Eigendom... wat bedoel je?’

Ze maakte een ongeduldig geluid. ‘Bij de Engel, jij weet echt niets over je eigen soort, of wel? Weet je überhaupt wel hoe vampiers worden gemaakt?’

‘Nou, als een mamavampier en een papavampier heel erg van elkaar houden...’

Isabelle trok een gezicht. ‘Prima, je weet dat vampiers niet

met elkaar naar bed hoeven om zich voort te planten, maar ik durf te wedden dat je niet echt weet hoe het werkt.'

'Dat weet ik wel,' zei Simon. 'Ik ben een vampier omdat ik Raphaels bloed heb gedronken voordat ik doodging. Bloed drinken plus dood is vampier.'

'Niet helemaal,' zei Isabelle. 'Je bent een vampier omdat je Raphaels bloed hebt gedronken én omdat je daarna bent gebeten door andere vampiers en je daarna dood bent gegaan. Je moet ergens in het proces gebeten worden.'

'Waarom?'

'Vampierspeeksel heeft... bepaalde eigenschappen. Veranderende eigenschappen.'

'Bah,' zei Simon.

'Je hoeft geen bah tegen mij te zeggen. Jij bent degene met het magische spuw. Vampiers houden mensen om zich heen om zich mee te voeden als ze zin hebben in bloed. Een soort wandelende snoepmachines.' Izzy sprak vol walging. 'Je zou denken dat ze zwak zouden zijn van al het bloedverlies, maar vampierspeeksel heeft genezende eigenschappen. Het maakt rode bloedcellen aan en zorgt ervoor dat ze sterker en gezonder zijn en langer leven. Daarom is het voor een vampier niet tegen de Wet om zich met mensenbloed te voeden. Het doet een mens niet echt kwaad. Natuurlijk gebeurt het zo nu en dan wel dat een vampier besluit dat hij meer wil dan een snack... hij wil een onderdaan. En dan begint hij zijn gebeten mens kleine beetjes vampierbloed te voeden, net genoeg om hem tam te houden en hem aan zijn meester te binden. Onderdanen aanbidden hun meesters. Ze doen niets liever dan hen dienen. Alles wat ze willen is bij hen in de buurt zijn. Net zoals jij toen je terugging naar het Dumont. Je werd teruggetrokken naar de vampier wiens bloed je had binnengekregen.'

'Raphael,' zei Simon zwaarmoedig. 'Ik voel niet echt een dringende behoefte om bij hem in de buurt te zijn, dat kan ik je wel vertellen.'

‘Nee, het verdwijnt als je een echte vampier wordt. Het zijn alleen de onderdanen die hun vampiervaders aanbidden. Ze kunnen hun niet ongehoorzaam zijn. Snap je het dan niet? Toen je terugging naar het Dumont, heeft Raphaels vampierkring jou leeggedronken en vervolgens werd je een vampier. Maar als ze je niet hadden leeggedronken en je in plaats daarvan meer vampierbloed hadden gegeven, was je uiteindelijk een onderdaan geworden.’

‘Dit is allemaal erg interessant,’ zei Simon. ‘Maar het verklaart niet waarom ze naar ons staren.’

Isabelle keek nog een keer naar de mannen. ‘Ze staren naar jou. Misschien is hun meester dood en zoeken ze een nieuwe vampier. Dan heb je straks twee huisdieren!’ Ze grijnsde.

‘Of misschien zijn ze hier voor de gebakken aardappels,’ zei Simon.

‘Menselijke onderdanen eten geen voedsel. Ze leven op vampierbloed en dierenbloed. Het houdt ze in een soort schijn-dood, een staat van bewusteloosheid. Ze zijn niet onsterfelijk, maar ze worden heel langzaam ouder.’

‘Helaas gaat hun uiterlijk er niet op vooruit, zo te zien,’ zei Simon, die de twee mannen eens goed bestudeerde.

Isabelle ging rechtop zitten. ‘Ze komen hiernaartoe. We zullen er snel genoeg achter komen wat ze willen.’

De onderdanen bewogen alsof ze wielen hadden. Ze leken geen stappen te nemen, maar geluidloos vooruit te glijden. Het duurde slechts enkele seconden voordat ze bij Simons tafel waren. Isabelle had haar messcherpe dolk uit haar laars gehaald en op de tafel gelegd, waar die glom in de tl-verlichting van het restaurant. De meeste anti-vampierwapens hadden kruizen, dacht Simon, ervan uitgaand dat de meeste vampiers christen waren. Wie had kunnen weten dat het ooit nog eens in zijn voordeel uit zou pakken om een minderheidsreligie te volgen?

‘Dat is dichtbij genoeg,’ zei Isabelle toen de twee mannen

naast de tafel kwamen staan. Ze hield haar handen dicht bij het handvat van de dolk. 'Wat komen jullie doen?'

'Schaduwjager.' Het wezen aan de linkerkant sprak met een sissend gefluister. 'We wisten niet dat je je in deze situatie bevond.'

Isabelle trok een van haar sierlijke wenkbrauwen op. 'En wat voor situatie mag dat zijn?'

De tweede onderdaan wees met een lange, grijze vinger naar Simon. De nagel aan zijn vinger was vergeeld en scherp. 'Wij hebben zaken te bespreken met de daglichteling.'

'Nee hoor,' zei Simon. 'Ik heb geen idee wie jullie zijn. Ik heb jullie nog nooit gezien.'

'Ik ben meneer Walker,' zei het eerste wezen. 'Naast mij staat meneer Archer. Wij dienen de machtigste vampier in New York City. De leider van de grootste vampierkring in Manhattan.'

'Raphael Santiago,' zei Isabelle. 'In dat geval moeten jullie weten dat Simon geen lid is van een kring. Hij is eigen baas.'

Meneer Walker glimlachte lichtjes. 'Mijn meester hoopt dat daar verandering in kan komen.'

Simon keek naar Isabelle, die haar schouders ophaalde. 'Heeft Raphael je niet verteld dat hij wilde dat je uit de buurt bleef van andere vampiers?'

'Misschien is hij van gedachten veranderd,' stelde Simon voor. 'Je weet hoe hij is. Humeurig. Wispelturig.'

'Ik zou het niet weten. Ik heb hem niet meer gezien sinds ik hem dreigde te vermoorden met een kandelaar. Hij nam het goed op, trouwens. Hij vertrok geen spier.'

'Geweldig,' zei Simon. De twee onderdanen staarden naar hem. Hun ogen hadden een lichtgrijze kleur, als vieze sneeuw. 'Als Raphael mij in de kring wil, is het omdat hij iets van me wil. Dan kunnen jullie me maar beter gelijk vertellen wat dat is.'

'Wij zijn niet op de hoogte van de plannen van onze meester,' zei meneer Archer op een hooghartig toontje.

‘Dan niet,’ zei Simon. ‘Dan ga ik niet mee.’

‘We hebben toestemming om geweld te gebruiken als je niet met ons mee wilt.’

De dolk leek in Isabelles hand te springen. Ze bewoog in elk geval amper en hield het mes ineens vast en draaide het rond in haar hand. ‘Dat zou ik maar niet doen als ik jullie was.’

Meneer Archer liet zijn tanden zien. ‘Sinds wanneer zijn de kinderen van de engelen de lijfwachten van solitaire benedenlingen? Ik dacht dat jij je niet met dit soort zaakjes in zou laten, Isabelle Lightwood.’

‘Ik ben zijn lijfwacht niet,’ zei Isabelle. ‘Ik ben zijn vriendin. En dat geeft mij het recht om jou verrot te schoppen als je hem iets aandoet. Zo werkt dat nou eenmaal.’

Vriendin? Simon was zo verrast dat hij haar met open mond aanstaarde. Maar zij staarde met een duistere blik naar de twee onderdanen. Aan de ene kant geloofde hij niet dat Isabelle zichzelf ooit zijn vriendin had genoemd. Aan de andere kant was het typisch hoe vreemd zijn leven was geworden, dat hij zich hier het meest over verbaasde, in plaats van over het feit dat hij zojuist was opgeroepen door de machtigste vampier in New York.

‘Mijn meester,’ zei meneer Walker op een toon die hij zelf waarschijnlijk geruststellend vond, ‘heeft een voorstel voor de daglichteling.’

‘Zijn naam is Simon. Simon Lewis.’

‘Voor meneer Lewis. Ik kan je verzekeren dat het in het voordeel van meneer Lewis zal zijn als hij bereid is om met ons mee te gaan en onze meester aan te horen. Ik zweer op mijn meesters reputatie dat er niets met je zal gebeuren, daglichteling. En het staat je vrij om het aanbod van mijn meester te weigeren.’

Mijn meester, mijn meester. Meneer Walker sprak de woorden vol bewondering en ontzag uit. Simon rilde vanbinnen. Hoe verschrikkelijk was het om zo aan iemand vast te zitten en om geen eigen wil te hebben.

Isabelle schudde haar hoofd en mimedde 'nee' naar Simon. Ze had waarschijnlijk gelijk, dacht hij. Isabelle was een uitstekende schaduwjager. Al sinds haar twaalfde zat ze foute benedelingen achterna: losgeslagen vampiers, heksenmeesters die zwarte magie gebruikten, weerwolven die wild waren geworden en iemand hadden opgegeten. Ze was waarschijnlijk beter dan iedere andere schaduwjager van haar leeftijd, met uitzondering van haar broer Jace. En Sebastian, dacht Simon, die beter was geweest dan hen allebei. Maar die was dood.

'Oké,' zei hij. 'Ik ga mee.'

Isabelles ogen werden groter. 'Simon!'

De onderdanen wreven in hun handen, als de slechteriken in een stripboek. Het gebaar zelf was niet zo griezelig, maar wel het feit dat ze het allebei precies tegelijk en op precies dezelfde manier deden. Ze leken wel handpoppen die aan dezelfde touwtjes vastzaten.

'Fantastisch,' zei meneer Archer.

Isabelle liet haar mes met een kletterend geluid op de tafel vallen en leunde voorover. Haar glanzende haar raakte het tafelblad. 'Simon,' fluisterde ze dwingend. 'Doe niet zo dom. Er is geen enkele reden om met ze mee te gaan. En Raphael is een eikel.'

'Raphael is de hoofdvampier,' zei Simon. 'Zijn bloed heeft van mij een vampier gemaakt. Hij is mijn... hoe noem je dat?'

'Vampiervader, schepper, verwekker... er zijn een miljoen namen voor wat hij heeft gedaan,' zei Isabelle afgeleid. 'En misschien heeft zijn bloed van jou wel een vampier gemaakt. Maar het heeft van jou geen daglichteling gemaakt.' Ze keek hem doordringend aan. *Jace heeft van jou een daglichteling gemaakt.* Maar dat zou ze nooit hardop zeggen. Er waren maar een paar mensen die de waarheid kenden, het hele verhaal over wat Jace was en wat Simon daarom was. 'Je hoeft niet te doen wat hij zegt.'

'Natuurlijk niet,' zei Simon zachtjes. 'Ik kan ook weigeren, maar denk je dat Raphael het er dan bij zal laten? Ik dacht het

niet. Ze zullen me blijven achtervolgen.' Hij wierp een blik op de onderdanen. Ze keken alsof ze het met hem eens waren, al verbeelde hij zich dat misschien. 'Ze zullen me overal lastigvallen. Als ik ergens heen ga, op school, bij Clary...'

'En dus? Denk je dat Clary ze niet aankan?' Isabelle gooide haar handen in de lucht. 'Prima. Maar laat mij tenminste met je meegaan.'

'Geen sprake van,' kwam meneer Archer tussenbeide. 'Dit is geen zaak voor schaduwjagers. Dit is een aangelegenheid van de nachtkinderen.'

'Ik zal niet...'

'De Wet geeft ons het recht om onze zaken achter gesloten deuren af te handelen.' Meneer Walker klonk streng. 'Met ons eigen soort.'

Simon keek naar ze. 'Geef ons een momentje, alsjeblieft,' zei hij. 'Ik wil met Isabelle praten.'

Het bleef even stil. In het restaurant ging alles gewoon door. Het werd drukker, zoals elke avond gebeurde nadat de laatste film in de bioscoop om de hoek was afgelopen. Serveersters liepen gehaast heen en weer met dampende borden eten. Stelletjes lachten en kletsten aan de tafels om hen heen en de koks schreeuwden naar elkaar achter de toonbank. Niemand keek naar ze en niemand leek te merken dat er iets vreemds gaande was. Simon was inmiddels gewend aan betoveringen, maar soms kreeg hij als hij met Isabelle was toch het gevoel dat hij vastzat achter een onzichtbare glazen muur, afgesloten van de rest van de mensen en de dagelijkse gang van zaken.

'Prima,' zei meneer Walker, die een stap achteruit zette. 'Maar mijn meester houdt er niet van om lang te wachten.'

Ze liepen naar de deur en hadden blijkbaar geen last van de koude windvlagen. Ze stonden er als twee standbeelden. Simon wendde zich tot Isabelle. 'Het is al goed,' zei hij. 'Ze zullen me niets doen. Ze kunnen me niets doen. Raphael weet hiervan.' Hij gebaarde ongemakkelijk naar zijn voorhoofd.

Isabelle stak haar hand naar hem uit en veegde zijn haar weg. Het was meer een zakelijke dan een liefdevolle aanraking. Ze fronste. Simon had het teken zelf vaak genoeg gezien in de spiegel. Hij wist hoe het eruitzag. Het leek alsof iemand met een kwast een eenvoudig patroon op zijn voorhoofd had geschilderd, net boven zijn ogen. De vorm leek af en toe te veranderen, als wolken die steeds vervormden, maar het was altijd duidelijk en zwart en het zag er op de een of andere manier gevaarlijk uit, als een waarschuwingsteken in een andere taal.

‘Werkt het echt?’ fluisterde ze.

‘Raphael denkt dat het werkt,’ zei Simon. ‘En ik heb geen reden om te denken dat dat niet zo is.’ Hij pakte haar pols en trok haar hand weg van zijn gezicht. ‘Het komt wel goed, Isabelle.’

Ze zuchtte. ‘Elk onderdeel van mijn training zegt dat dit geen goed idee is.’

Simon kneep in haar hand. ‘Kom op. Jij bent toch ook nieuwsgierig naar wat Raphael wil?’

Isabelle gaf een klopje op zijn hand en leunde achterover. ‘Vertel me alles als je terug bent. Bel mij als eerste.’

‘Doe ik.’ Simon stond op en ritste zijn jas dicht. ‘En wil je iets voor me doen? Twee dingen, eigenlijk.’

Ze keek hem aarzelend maar geamuseerd aan. ‘Wat?’

‘Clary zei dat ze vanavond ging trainen op het Instituut. Als je haar ziet, vertel haar dan niet waar ik heen ben. Ze zal zich alleen maar onnodig zorgen maken.’

Isabelle rolde met haar ogen. ‘Oké, prima. Tweede ding?’

Simon leunde voorover en zoende haar op haar wang. ‘Bestel de borsjtsj. Die is geweldig.’

Meneer Walker en meneer Archer waren niet echt spraakzaam gezelschap. Ze leidden Simon in stilte door de straten van de Lower East Side en liepen met hun vreemde, zwevende tred